

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

18 noiembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componența:

președinte – Petru Ursache,

judecători – Ghenadie Nicolaev, Constantin Alerguș, Vladimir Timofti și Nadejda Toma,

a judecat, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul procuraturii de nivelul Curții de Apel Chișinău, Dorina Tăut, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Sprincean Serghei Ivan, născut la 31 august 1973, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. Dimo 13/1, ap. 3;

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 31.01.2014 – 18.04.2014;

Instanța de apel: 19.05.2014 – 19.06.2014;

Instanța de recurs: 08.10.2014 – 18.11.2014.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 18 aprilie 2014, Sprincean S., a fost achitat de acuzația privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța a constatat că prin rechizitoriu Sprincean S. a fost învinuit de faptul că la sfârșitul lunii iunie a anului 2012, în scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, aflându-se în preajma magazinului „Fidesco” amplasat pe bd. Mircea cel Bătrîn, 6 din mun. Chișinău, susținând că fratele său se află în Italia și prin intermediul acestuia poate să-i procure jante din aliaj pentru automobil, 1-a convins pe Chitoroagă C. să-i transmită bani, în sumă de 200 euro, care conform cursului oficial de schimb valutar al Băncii Naționale a Moldovei constituiau 3046 lei. După care, profitând de încrederea acordată și primind de la Chitoroagă C. bani în sumă de 200 euro, pentru procurarea jantelor de aliaj la automobil, Sprincean S., nu a procurat jantele respective însușind banii primiți și

cauzându-i părții vătămate un prejudiciu în mărime de 3046 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, inculpatului i s-a incriminat săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, escrocheria, adică *dobândirea ilicită, prin înșelăciune, de la Chitoroagă C. a mijloacelor bănești în sumă de 200 euro, echivalentul a 3046 lei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de achitare în termenul și modul prevăzut de art. 401 - 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către acuzatorul de stat, care a solicitat admiterea apelului declarat, cu dispunerea casării sentinței și rejudecării cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Sprincean S. să fie condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, cu aplicarea art.70 Cod penal, la o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 2 (doi) ani și cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 3 ani. Totodată, s-a menționat că față de inculpat urmează a fi aplicate prevederile art.90 Cod penal, adică suspendarea executării pedepsei, pe o perioadă de 2 ani.

În argumentarea celor solicitate, acuzatorul de stat a invocat că instanța greșit a interpretat prevederile Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție și nu a ținut cont de faptul că Chitoroagă C. i-a transmis benevol cei 200 euro lui Sprincean S., fiind sub influența înșelăciunii și abuzului de încredere manifestat de ultimul.

De asemenea, apelantul a specificat că, tît în cadrul urmăririi penale, cît și a cercetării judecătorești, s-a constatat că inculpatul încă la momentul intrării în stăpînire a mijloacelor bănești, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat, deoarece nu răspundea la apelurile telefonice și la domiciliu nu deschidea ușa cînd era căutat de partea vătămată.

Totodată, instanța de judecată nu a ținut seama de faptul că inculpatul pentru o perioadă de aproape doi ani nu și-a onorat angajamentul asumat cu privire la procurarea pentru partea vătămată a jantelor din aliaj la automobil și nici nu i-a întors banii primiți de la acesta.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2014, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de acuzatorul de stat, cu menținerea sentinței de achitare în privința lui Sprincean S..

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că, concluziile primei instanțe expuse în textul sentinței cu privire la achitarea inculpatului corespund circumstanțelor cauzei specificînd că inculpatul la urmărirea penală și în ședința de judecată nu și-a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii incriminate, dar a confirmat primirea de la Chitoroagă C. a sumei de 200 euro în anul 2012 pentru procurarea jantelor din aliaj la automobilul de model „Reno”, prezentînd recipisa scrisă personal și planificînd să obțină din tranzacția dată un venit doar de 20 euro.

De asemenea, inculpatul a mai comunicat că l-a înștiințat pe Chitoroagă C. despre faptul că Bobeico P., care locuiește în Italia, poate să-i trimită jante din aliaj

pentru automobilul lui. După care, l-a telefonat pe Bobeico P., solicitându-i să caute jante de mărimile date de Chitoroagă C. și i-a transmis suma de 200 euro pentru procurarea acestora. Bobeico P. a trimis jantele nominalizate, însă acestea s-au dovedit a fi cu o mărime mai mare, decât cele solicitate de Chitoroagă C., respectiv dînsul le-a restituit. Ulterior, contactîndu-l pe Bobeico P. să-i restituie banii, ultimul i-a comunicat că după ce vor fi vîndute jantele procurate, îi v-a restitui banii, ceva mai tîrziu Bobeico P. și-a schimbat numărul de telefon și nu a mai putut fi găsit.

Astfel, instanța de apel reieșind din cele expuse a constatat că vinovăția lui S. Sprincean de cele imputate nu se probează nici prin declarațiile părții vătămate, nici a martorilor acuzării și nici din alte materiale din dosar.

Prin urmare, instanța de apel a statuat că încă de la bun început S. Sprincean și-a onorat obligațiunea de a-l ajuta pe C. Chitoroagă în vederea procurării jantelor, dar faptul că din Italia au fost transmise jante de alt model nu putea fi prevăzut de către inculpat. Prin procurarea bunurilor și transmiterea lor în Moldova se dovedește că S. Sprincean de la bun început a avut intenția de a-și onora obligațiunile asumate, ci nu a avut scopul de înșelăciune și dobîndire ilicită a bunurilor altei persoane, precum i se incriminează în rechizitoriu.

Latura subiectivă a infracțiunii de escrocherie se manifestă, prin vinovăție sub formă de intenție directă, însă la caz o astfel de intenție din partea lui S. Sprincean nu a fost stabilită. Or, primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpînire asupra acestor bunuri, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat.

În ședința de judecată s-a stabilit incontestabil că anume Chitoroagă C. i-a comunicat inculpatului despre faptul că dorește să procure jante pentru automobil, tot dînsul a acceptat ajutorul propus de Sprincean S. pentru procurarea acestora, respectiv dînsului și îi aparținea riscul alegerii persoanei care să-i satisfacă solicitarea de procurare a jantelor pentru automobilul său.

În astfel de circumstanțe, se constată lipsa elementelor infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(2) lit. c) Cod penal (a laturii obiective și subiective), în acțiunile inculpatului, care în consecință au determinat instanța de judecată să concluzioneze că inculpatul urmează a fi achitat, această concluzie fiind acceptată și de instanța de apel.

Mai mult, instanța de apel a menționat că partea acuzării nu a argumentat prin probe pertinente și concludente cererea de apel și nu a prezentat careva probe noi, suplimentare în favoarea acuzării incriminate, întrucît potrivit art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine anume procurorului.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul a declarat recurs ordinar solicitînd casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea cererii, recurentul a menționat că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În același context, recurentul a invocat că instanța de apel contrar prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, nu a verificat toate probele legal administrate de organul de urmărire penală și nu le-a analizat sub toate aspectele, complet și obiectiv și, în consecință, neîntemeiat a ajuns la concluzia de a menține în vigoare sentința de achitare în privința inculpatului Sprincean S..

Recurentul opinează că vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii incriminate este dovedită pe deplin din probatoriul administrat, iar instanța de apel nu s-a expus asupra probelor, ori nu le-a apreciat, ori le-a apreciat eronat, fiind respinsă puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea incriminată inculpatului.

Deci, decizia instanței de apel de menținere a sentinței de achitare în privința inculpatului, acuzatorul de stat o consideră neîntemeiată și pasibilă casării și din motiv că este contrară stării de fapt stabilite în baza declarațiilor constante date de partea vătămată.

În speță, instanțele de judecată au omis aceste prevederi legale și au dat apreciere numai unor probe care în opinia lor dovedesc nevinovăția, ceea ce presupune încălcarea exigențelor stipulate în art. 394 alin. (3) pct. 2) Cod de procedură penală, conform cărora instanța de judecată la pronunțarea sentinței de achitare are obligația de a indica motivele pentru care sînt respinse probele aduse în sprijinul acuzării.

Sub acest aspect, recurentul atestă că instanța de fond a comis erori care nu au fost corectate de către instanța de apel, și anume, a specificat că instanța de apel nu s-a expus, nu a cercetat și nu a apreciat la justa valoare următoarele probe care dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate: declarațiile părții vătămate Chitroagă C., plîngerea cet. Chitroagă C. din 02.12.2013 și copia recipisei semnate de inculpat.

Subsidiar, recurentul a specificat că inculpatul a restituit integral banii în cuantum de 200 euro părții vătămate, doar după ce a fost pornită urmărirea penală în privința lui.

De asemenea, procurorul a reiterat că cert s-a constatat din actele cauzei că prejudiciul suportat de partea vătămată a fost unul considerabil, iar instanțele ierarhic inferioare nu s-au expus corespunzător asupra acestuia.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Judecînd recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia, că acesta urmează a fi admis, cu casarea deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, pentru următoarele considerente.

7.1. Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea totală a hotărîrii atacate și cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Or, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci cînd se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărîri ilegale, totodată, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Astfel, Colegiul lărgit menționează că, declanșînd o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucît odată exercitat, produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control integral atît în fapt, cît și în drept, în privința persoanei care l-a declarat.

În susținerea acestei poziții, călăuzitoare sunt și prevederile din pct. 14.7 a Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.22 din 12.12.2005 cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel, //Buletinul CSJ a RM 7/10, 2006, cu modificările ulterioare, unde este stipulat că, în sensul cerințelor art.414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sînt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvîrșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sînt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărîrea judecătorească urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare.

În același context Colegiul penal lărgit, mai menționează și despre stipulările prevăzute de art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, conform cărora toate probele administrate în cauză trebuie să fie verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, iar ulterior, analizate în coroborarea lor din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității informației ce o conțin.

Deci, Colegiul lărgit constată că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea cauzei de către instanța de apel, iar erorile admise nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs, din care considerente cauza

respectivă urmează a fi trimisă la o nouă judecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

Prin urmare, statuînd asupra principiului respectării normelor de drept procesual-penal, instanța de recurs constată că, instanța de apel la adoptarea soluției de respingere a apelului procurorului, cu menținerea sentinței de achitare în privința inculpatului, nu a respectat prevederile legale enunțate supra, adoptînd o soluție greșită în cauza deferită judecării.

7.2. Din textul recursului, se constată că recurentul invocă drept temei de declarare a acestuia prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume, că prin decizia instanței de apel nu s-a dat răspuns la toate argumentele invocate în apelul procurorului, iar reieșind din circumstanțele cauzei, acțiunile inculpatului Sprincean S. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, în baza căruia ultimul urmează a fi condamnat.

Subsidiar la cele menționate, acuzatorul invocă că instanța de apel a denaturat declarațiile date de partea vătămată și a expus în textul deciziei doar o parte din acestea, de altfel cum a făcut și prima instanță, nespecificînd o parte esențială din declarații, care demonstrează indubitabil fapta infracțională săvârșită de Sprincean S..

Așadar, Colegiul lărgit verificînd argumentele expuse în textul recursului, în raport cu actele cauzei, constată că judecînd apelul instanța de apel nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, prin urmare confirmîndu-se cele menționate de recurent.

Or, pornind de la cele invocate de procuror, se constată că instanța a denaturat declarațiile date de Chitroagă C. și a descris eronat cele comunicate de partea vătămată atît la etapa judecării cauzei în instanța de apel cît și pe parcursul judecării cauzei în instanța de fond.

Din textul deciziei instanței de apel, se reține că partea vătămată Chitroagă C. a dat următoarele declarații, și anume că „ ... este cunoscut cu Sprincean S. din luna iulie 2012. Informîndu-1 că caută jante din aliaj pentru automobilul său, acesta i-a spus că are rude în Italia și poate să-i procure jante din Italia în decurs de două săptămîni. A scris caracteristicile și mărimile jantelor de care are nevoie, și i-a comunicat că banii îi va da după ce vor fi aduse jantele din aliaj. Peste două săptămîni a fost telefonat de către inculpat, care i-a comunicat că jantele din aliaj sunt aduse, se află la vamă și că timp de 3-4 ore o să le aducă, atunci i-a transmis suma de 200 Euro. Aproximativ la ora 23.00 1-a telefonat pe inculpat, care i-a comunicat că au apărut careva probleme și au convenit să se vadă a doua zi la ora 10.00. Întîlnindu-se a doua zi a observat că mărimea jantelor nu corespunde cu cele solicitate și astfel au hotărît să meargă la piață să le vîndă. Abia peste două zile Sprincean S. i-a comunicat că timp de 2-3 săptămîni o să-i schimbe jantele. Peste aproximativ o lună de zile iarăși 1-a telefonat pe Sprincean S., care i-a comunicat că o să-i restituie banii așa cum nu se primește să schimbe jantele. Peste șase luni i-a

comunicat inculpatului că se va adresa la poliție, iar ultimul l-a rugat să mai aștepte încă o lună de zile. În luna februarie – martie 2013 inculpatul a încetat să răspundă la telefon și astfel s-a adresat cu plîngere la poliție.”

Totodată, se observă că aceleași declarații ale părții vătămate au fost expuse și în textul sentinței de achitare în privința lui Sprincean S., fără careva modificări.

Însă, analizînd rechizitoriu formulat de acuzatorul de stat Colegiul lărgit conchide asupra faptului că partea vătămată a expus în declarațiile sale următoarele circumstanțe de fapt: *„După ce i-am dat banii, noi ne-am întîlnit la data de 08.07.2013 și cînd l-am întrebat unde sunt discurile, el mi-a răspuns că a adus niște discuri, însă nu sunt mărimea ce-mi trebuie mie și că îmi va aduce altele. Dar de atunci nu mi-a adus nici un disc și nici banii nu mi-a restituit.”* (f. d. 55, pe verso)

La etapa judecării cauzei de către prima instanță partea vătămată, potrivit procesului-verbal din 13 martie 2014, a declarat că: *„A venit Sprincean S. și mi-a zis că gaura la discuri este mai mică de 6 mm, eu i-am spus că la automobilul meu aceste discuri nu sunt bune. Am hotărît să mergem să le vindem la piață, îl sun de dimineață pe Sprincean S. nu răspundea pe parcursul la 4 ore, telefonul lui era deconectat. Peste două zile a răspuns la telefon și a spus că a fost în imposibilitate să se prezinte la Pruncul.”*(f.d. 79)

În afară de aceste declarații, potrivit procesului-verbal de audiere a părții vătămate la etapa judecării cauzei de către instanța de apel, se constată că dînsul a specificat că: *„... discurile nu le-a văzut, nici nu au fost, nici 15, nici 16, dar vorba a fost.”*

Concluzionînd asupra celor menționate, Colegiul lărgit constată că, instanța de apel a plagiat din textul sentinței primei instanțe declarațiile părții vătămate Chitoroagă C., neluînd în considerație faptul că acestea nu corespund realității.

Mai mult, așa cum se conchide din materialele dosarului partea vătămată a declarat pe tot parcursul judecării cauzei că nu a văzut jantele din aliaj procurate de inculpat pentru automobilul său, ci doar reieșind din spusele lui Sprincean S. a înțeles că acestea sunt mici pentru automobilul pe care îl deținea, respectiv, convenind cu inculpatul asupra vînzării lor și întoarcerii banilor. Însă, această înțelegere așa și nu a fost realizată, adică părțile nu au mai fost la piață să vîndă jantele respective, dat fiind faptul că inculpatul nu a răspuns la telefon în ziua cea și ulterior a spus că îi va întoarce banii în valoare de 200 euro părții vătămate, dar peste ceva timp.

Prin urmare, deși partea vătămată a dat declarații constante pe tot parcursul judecării cauzei, care coroborează cu celelalte probe administrate de organul de urmărire penală, totuși instanțele ierarhic inferioare au denaturat conținutul acestora și au enunțat în partea descriptivă a hotărîrilor judecătorești, în mod evaziv, doar unele pasaje din declarațiile făcute, iar referitor la chestiunea dacă a văzut sau nu partea vătămată jantele din aliaj procurate de inculpat, au specificat că: *„Întîlnindu-se a*

doua zi a observat că mărimea jantelor nu corespunde cu cele solicitate și astfel au hotărât să meargă la piață să le vîndă.”

În atare circumstanțe, cu toate că aceste contradicții și omisiuni au fost admise de instanța de fond, instanța de apel, la fel, le-a lăsat fără nici o apreciere, ba chiar mai mult, preluînd aceeași redacție a textului din sentință a declarațiilor părții vătămate, a menționat în textul deciziei doar în linii generale că, „ ... *concluziile primei instanțe expuse în sentința cu privire la achitarea inculpatului corespuns circumstanțelor stabilite la judecarea cauzei, iar ... pe parcursul judecării cauzei nu au fost prezentate probe pertinente și concludente, ce ar demonstra că inculpatul Sprincean S. a comis infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.*”

Contrar celor reținute de instanța de apel, Colegiul lărgit specifică că, aceasta s-a expus prematur asupra probei menționate, nu a elucidat faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, adică conținutul probei indicate au fost expuse în alt sens decît cel în care au fost declarate.

Instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, acceptînd niște concluzii de ordin general, cu privire la conținutul declarațiilor date de partea vătămată. Discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probei nominalizate, ignorarea unor aspecte evidente, au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și nemotivate.

În atare situație, se constată că instanța de apel, unilateral a examinat probele.

Aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cît și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Termenul "*convingere intimă*" exprimă atitudinea imparțială, independentă, fără prejudecăți față de o probă sau alta. Judecătorul este independent la aprecierea probelor, nefiind legat de opiniile altor persoane sau instanțe. La aprecierea probelor nu pot fi date anumite indicații referitor la valoarea probantă a unei sau altei probe. Aceasta determină una din regulile esențiale ale aprecierii probelor - nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența și utilitatea acestora. Totodată, proba trebuie apreciată și după veridicitatea acesteia. Veridicitatea probelor poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către instanță cu realitatea pe care o probează această dată. Toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării lor.

Raportînd prevederile legale și doctrinale menționate la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, Colegiul lărgit evidențiază că, instanța de apel

cu toate că a audiat partea vătămată suplimentar în cadrul ședinței de judecată (f.d. 110), nu a descris conținutul celor relatate de aceasta, ci a reflectat în partea descriptivă a deciziei aceleași declarații a lui Chitoroagă C. expuse în textul sentinței de către instanța de fond.

Astfel, Colegiul lărgit constată că, în decizia instanței de apel lipsește analiza și aprecierea declarațiilor părții vătămate date la diferite etape ale procesului penal, la caz, făcându-se o referire vagă și neclară a depozițiilor acestuia, fără a concretiza esența divergențelor și fără a le înlătura printr-o argumentare corespunzătoare.

În continuare, tot în același context se enunță că instanța de apel era obligată să se pronunțe în privința acestei erori admise de instanța de fond, deoarece eroarea de drept comisă influențează în mod direct soluționarea cauzei.

Or, în cadrul cercetării judecătorești se administrează probe pentru lămurirea faptelor și împrejurărilor cauzei sub toate aspectele în condiții de nemijlocire, publicitate și contradictorialitate.

Cercetarea judecătorească are ca obiect, în primul rând, administrarea probelor ca cerință a principiului nemijlocirii ședinței de judecată în scopul perceperii directe a probelor de către instanța de judecată.

Principala problemă pusă în discuție pe o cauză penală este vinovăția persoanei trimisă în judecată în raport cu faptele pentru care aceasta este acuzată. În cauza de față problema vinovăției este determinată de existența sau inexistența intenției inculpatului de inducere în eroare a părții vătămate.

Instanța de recurs apreciază că, simpla existență a unor datorii între persoana acuzată și partea vătămată nu justifică reținerea vinovăției inculpatului în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Însă, instanțele atunci când constată lipsa în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii incriminate, urmează să-și argumenteze poziția prin prisma tuturor probelor acumulate, dându-le o apreciere multilaterală și obiectivă, fără a omite să se expună asupra unora și fără a se eschiva sau denatura conținutul altora.

În contextul verificării acțiunii de înșelăciune incriminate inculpatului Sprincean S., este necesar, la fel, de a stabili cu certitudine faptul dacă jantele din aliaj pentru automobilul părții vătămate au fost văzute de Chitoroagă C., sau nu.

Una din condițiile adoptării unei hotărâri judecătorești legale este corespunderea părții descriptive a ei cu circumstanțele constatate în ședința de judecată, ceea ce, la caz, nu a fost respectat de către instanțele ierarhic inferioare.

În aceste împrejurări, Colegiul penal lărgit consideră că, erorile comise nu pot fi înlăturate de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza în fond, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor legii procesual-penale. Încălcările enunțate determină incontestabil Colegiul lărgit să concluzioneze asupra necesității de a casa decizia instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt

complet de judecată, în cadrul căreia urmează a fi apreciate toate probele în cumul, la justa lor valoare, pentru adoptarea unei soluții corecte în cauza deferită judecării.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor circumstanțelor de fapt ale cauzei și să țină seama de cele invocate în prezenta decizie, să verifice și să aprecieze probele administrate și examinate în instanța de fond, să le dea apreciere convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, să înlăture omisiunile admise și să pronunțe o hotărîre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. În temeiul art. 434, art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de procurorul procuraturii de nivelul Curții de Apel Chișinău, Dorina Tăut, casează total decizia Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2014, în cauza penală privindu-l pe Sprincean Serghei Ivan, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac, publicată integral la 02 decembrie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti

Nadejda Toma